

Vers, amelyen a lóvá változott Matild általüget

A' melly Ló a' Nap ellenében igen nyargalódik, és gyakran botlik, végre le-is dől, és a' földről fel akarván kelni, veszekedik, ha ezt látod, azonnal dölj reá, född-bé a' fejét..., és azután nem bántya e' betegség. Probatum est.

Tseh Márton: Lovakat orvosló-könyv

*Az ég fényes ágai fésülik
sörényét kibontják szőke ló-haját
s mint szalmaszál és szénaszál
hullanak futása nyomán a földre
oszlopok pilonok vastraverzek
sziporkázó betűk potyognak a város
körútjaira s égő kupacokban
bevilágítják benső rejtekeid
ahol az álmok emlékek felszíne fényt kap
s hol felnyíló titkok mélyén
újabb titok lapul
s ropogva emésztik egymást a színek
s ahol a fényt hallod füleddel tisztán
s ahol a szónak íze van
s ahol a tárgyak arcáról a maszkok
lángolva leválnak.*

*Trappol a ló a városon át
villamosra szelíden s földalattira száll
s meg-megáll a sötét ablakok előtt
fekete árnyképe a falakba ivódik
s a telehold mint ikonos ezüst keríti.
Megy a ló a városon át
nyomában utca tér megváltozik.*

*Fut a ló a városon át
kávéházakba klubokba kocsmákba betér
leül idegen asztalokhoz
ismerkedik nézelődik beszélget énekel.*

*Márványólak fala
ragyog körötte az éjszaka.*

*Röpül a ló a város fölött
patáival félrebillenti kupoláit*

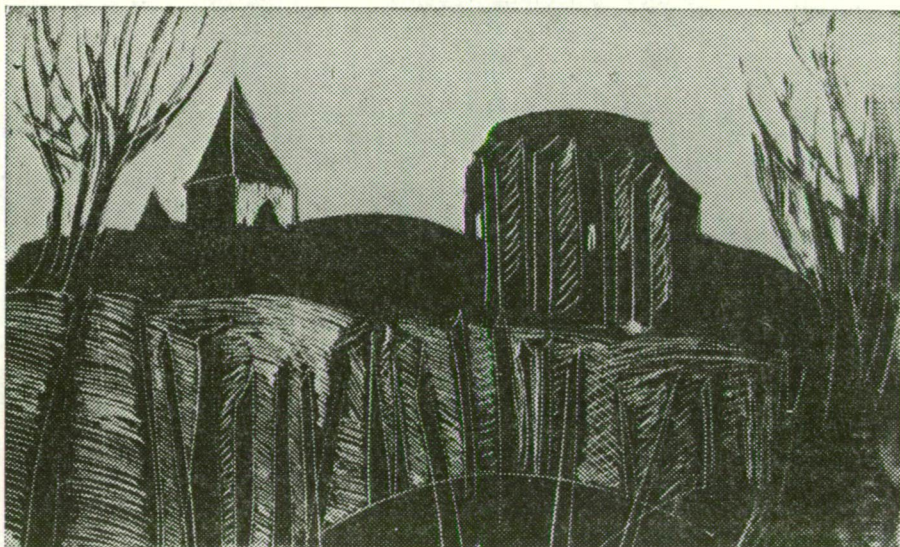
s jó szerencsét részegen alvó
költőknek álmába hoz.

Röpül a ló a város fölött
szőke sörénye kéjes sikoltás
utána lobog lapulnak földhöz
alatta sunyin a házsorok.

Láttam őt
találkoztunk az egyik éjszaka
hozzádőltem s pörgött velünk a tér
surrogatok alattunk mélyen
kábelokban zagyva üzenetek.
Találkoztam vele
egymás mellett mentünk által a hídon
hebegtek fölöttünk a lámpák
egy bokor tövében tigris telefonált.

Rengett alattunk egy verssorom
s mélyebben hullámozott lassan a Duna
akár a tiszta rímek villogott
fényeivel a híd túlsó végén Buda.

S mikor odaértünk
mintha térből kilépnénk
csapongtak mellettünk fényesen a jelek
s úgy néztünk vissza az elhagyott
világra mint Platón
idea-világából hús és vér emberek.

HADNAGY CSABA GRAFIKÁJA